

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. De alijs eorum Regibus post Ioannem Leidensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

virgunculæ neptis suæ copiam obtulisse, si ei cœtuisse iminisceret. (a) Tota tamen hæc societas, Fraterculorum dicta, iam periisse creditur. Superest tamen etiamnum secta eorum qui ab ipsis Anabaptistis *Impuri* dicuntur, eò quod præter alia, polygamiam permittunt. Certe Ludouicum Hetslerum celebrem Anabaptistam tredecim uxores eodem tempore simul viuentes habuisse Lindanus auctor est. (b) Et Lutherus de alio quodam scribit, qui *xxiv.* habuerit, nec tamen in ijs omnibus libidinem potuerit explete. Multi quidem ab ipsis editi libri doctrinam hanc de polygamia probare videntur, improbe illud interpretantes: *Erunt duo in carne una.* Et illud Apostoli: *Vnusquisque suam uxorem habeat, & unaqueque maritum suum;* quibus dictis tamen tamquam conitru omnis hæc turpis opinio collabascit. Fuerunt etiam qui *Deificatos* se dixerunt. Amsterodami liber excusus est, hoc titulo: *Homo Deificatus.*

III. In superiori Germania reperiuntur Munceriani: à fatuo illo burdone Muncero sic dicti, qui gladium Gedeonis datum sibi aiebat, ad nouum instituendum Christum regnum. (c) Ex hac secta aliqui cum Valentianis dicunt, Christum ex Maria Virgine non conceptum, sed per eius uterum tamquam per canalem transiisse. Vnde vero hæc nimirum pater Anabaptistarum Lutherus quoque idem dixisse censetur si quidem ait. (d) *Christum corporaliter & spiritualiter à S. Virgine Maria natum fuisse:* quæ sententia à Caluinistis ei exprobratur. Idem Anabaptistæ peccatum originale pro inani commento habent: quam opinionem à Zuinglio se accepisse fatentur, (e) quod nimirum peccatum mortale sit de remissione peccatorum dubitare. *Tum, vniuersos homines, immo & diabolos, postquam satis poenarum dederint, saluatum iri:* (f) qui error fuit Origenis in Concilio IV. Constantinopolitano à quingentis fere Patribus condemnatus. Ex ipsorum Doctoribus quidam credunt, *Tria esse tempora seu potius, Tres Mundos.* Primum ab Adamo vsque ad Noah, qui purgatus sit per aquam. Secundum in quo nos sumus, per ignem purgatum iri. In tertio Iustitiam regnaturam, & ante generalem mortuorum resurrectionem, Iesum Christum duo annorum millia cum Electis suis in hoc Mundo cum gaudio & voluptate victurum, earumque labores & miseras remuneraturum. Ad illum vero vsque diem, *Animas unà cum corporibus dormire.* (g) Quam illi stultitiam à Chiliaistis hæreticis, qui tempore Sixti I. vixere, didicerunt. Inter has vtro sectas nonnulli sunt, qui veteri Testamento non

aliam quam historicam fidem deberi asserunt, ut quod per Nouum omnino sit abrogatum. Hæc Manichæorum fuit doctrina, ut S. Augustinus scribit. (h) Aiunt illi, Mosen cum Christo non esse committendum. Sed respondet idem S. Doctor, *Eadem in veteri & nouo Testamento contineri. In illo umbras esse & figuras, in hoc corpus & res ipsas. Ibi res figuratas, hic manifestatas.*

IV. Quamuis autem hæc & aliæ omnes Anabaptistarum factiones mutuo sese oderint ac detestentur; exemplo tamen omnium hæreticorum, miro consensu in perniciem Ecclesiæ conspirant, mutuaque operas tradunt. Qui Ioannis Guillelmi vltimi Anabaptistarum regis vitam descripsit, testatur, Antuerpiæ duos è se visos Anabaptistas ad mortem damnatos. Quum more vsitato ante supplicium ad cibum capiendum confidere iussi essent, eorum alterum facere id recusasse, *Nihil hic in terris cum eo sibi rei fore, inquit, cum quo partem in cælo habiturus non esset.* Vtrumque tamen Anabaptismum prædicasse & Mennonis se discipulos rulisse. Et hæc quidem diuisio, omnis hæreseos ordinaria comes, etiam olim inter Monasterienses gliscere cœpit. Sic enim eorum quidam ipse scribit, (i) *Tot fere opiniones ac sectas inter ipsos fuisse quot Doctores; quod quisque Prophetam se iactaret, & hic cum Deo, ille cum Angelis colloquium se habuisse simularet.* Hæc Vbbo ille, qui ab Anabaptismo ad Catholicam Ecclesiam rediit, librumque *Recognitionis* edidit, Hic idem ille est, qui Theodoro Philippi Amsterodami, Dauidi Georgio monstro hominis Delphis, Simoni Mennoni Groningæ, tribus famosis Anabaptistarum doctoribus, ac diuersarum hæreseon auctoribus, manus imposuit, quorum hiltoria me vocat, vbi prius Anabaptisticorum regum catalogum, atque eorundem exitum vobis exhibuero, de quibus sane Satyricum illud potius quam, uti ille de bonis, dici possit, *Omnes vni annulo inscribi posse.*

V. De primo eorum rege Ioanne Leidenfi,

P
eius
a Similia de Caluinistis & Puritanis habet Simon Tit. in *Brizannomachia* pag. 276. lib. 3. cap. 3. b *Colloq. mens Germ.* fol. 415. b. c *Eras. Alber. contra Carolsbad.* d *Luth Tom. 7. Bullinger. lib. 2. cap. 13. pag. 58.* e *Idem lib. 1. cap. 11. fol. 26.* f *Franck Chron part. 3. tit. de Anab. Ioannis Denck. Bulling lib. 2. cap. 15.* g *Idem libr. 4. cap. 10. & cap. 4. 5. 6. 7. & seq.* h *Quæst. 33. in Num.* i *Modett. de auct. Anab. fol. 89. f. 6. Vbbo in præsar. a. b & fol. 26.*

eiusque exitu supra diximus. Post hunc alius quidam Ioannes itidem nomine, reliquias regni colligere, eiusque sedem in Belgio constituere aggressus. (a) Bruxellis & coronam & caput perdidit. Ei successit Cornelius quidam, sed eadem fortuna Vitratæ di capite plexus. Post hæc inter regnum fuit duodecim aut quindecim annis, nemine tam funestū diadema suscipere auso, donec diabolus tandem spurium quendam suscitavit. Ruræmundani sacerdotis filium, qui Monasteriensis regni ruinam restaurare conaretur. Hic primo Louanium, deinde Vesaliam venit; & sub prætextu controversæ quædam religionis capita discutiendi, cum variarum sectarum doctoribus, quarum mira ibi est copia & summa libertas, sermonem contulit, ac non multo post libellum de impuro eorum qui falso Evangelici dicuntur, matrimonio publicavit: in quo polygamiam defendit, & cum pregnantibus, ac cum iis qui per aetatem parere nondum possunt, concumbere, peccatum esse asserit; idque bestiarum more & exemplo probare contendit. Scriptura quoque, tamquam Delphico gladio, euincere conabatur, licet id quod unus plus nimio habet, possidenti eripere eoque alterius paupertatem supplere & subleuare. Biblia vero non ut alij, litterali (hoc hominum ambitiosorum & mundana sapientium esse dicentis) sed mystico quodam sensu, quem scilicet Spiritus S. ipsi suggestit, interpretabatur.

VI. Hac illatione breui tempore multos sectatores attraxit; qui magistri doctrina, inopia suæ subuenire cupientes, Nobilium aliquot domos diripuerunt; ac per totam Cluuiam magna incrementa sumserunt. Rege, interim latente, ac nemini nisi suis noto. Erat homo proceræ staturæ, grauitatem admirabilem, comitate tamen quadam temperatam præferens. Gladium ferebat, quem Gedeonis appellabat. Plures habebat reginas, regali ornatu conspicuas. Cetera quæ ne quisquis hic homo docuit & fecit, lubens prætereo. Captus fuit in Ducatu Cluuiensi An. MDLXXIV. vnâ cum Elisabetha, primaria vxore, quam Reginam matrem appellabant, & viginti concubinis, è quibus duæ tantum supplicio affectæ sunt, reliquis ob simplicitatem vitæ gratia facta. Non sine admiratione legi potest illa disputatio, quam Elisabetha (quæ vnâ ex damnatis fuit) eam Hanebergio Prædicante Vesaliensi habuit: in qua tot scripturæ loca & sententias citat, vt aduersarium præne obruere videatur. Stultas illas persuasiones tam de religione quam de marito suo, ad extremum vsque

peruicacissimè retinuit, ac sanguine suo obsignauit.

Post sumtum de duabus reginis & proceribus aliquot supplicium, rex quoque ferreis compedibus onustus, in iudicium producit. Licet vero quintum iam annum captiuus, in carcere totus esset emaciatus, vt vix incedere posset; magna tamè & truculenta voce iudices in clamabat: *Facite de me, inquit, quidquid volueritis. Qui me creauit, qui me fecit vt sim quod sum, miracula sua ostendet vbi opus fuerit, meque è vestris manibus liberabit. Bonus enim est, & in promissis suis verax.* At vanum hoc fuit varicinium. Postquam enim miser hic homo aliquot annos inter mille miseras ipsa morte cruciabiliores, in carcere exegisset, tandem ad palmam alligatus, & lento igne exustus fuit. Nullum delictum fateri omnino voluit: sed durante supplicio, Deum inuocare, ac promissorum admonere non desistebat. Ecce cineres vltimi Anabaptistarum regis: è quibus nullus adhuc nouus phoenix prodijt. An vero futura secula aliquem productura sint, experientia docebit. Ipsa certe secta vt è Lutherana velut naufragio enata est, ita in quibusdam tantum Germaniæ, Belgij, & Poloniæ angulis delitescens, & ipsa non naufragium, sed communem cum omnibus hæresibus interitum expectat.

DE ANDREA CAROLSTADIO, nostri temporis Sacramentariorum ante- signano.

CAPUT VII.

ARGUMENTUM.

- I. Per Sacramentarios diabolus Christoprimum bellum intulit.
- II. Andreas Carolstadius primus nostri temporis Sacramentarius.
- III. Vnde suam doctrinam, se ipso teste, hausert.
- IV. Andreas Carolstadius quis & qualis fuerit.
- V. Ex amico intimo Lutheri acerrimus eidem sit inimicus.
- VI. Carolstadius primus ex sacerdotum ordine, uxorem ducit.

NON minus absurda quam furiosa Anabaptistarum secta plures mihi paginas fecit quâ
initio
a Hortensij libr. de Anab. fol. 84. in fine. Nicol.
Bleesdick. nar. de secta D. Georg. lit. e. 7.